

(Kort bemærkning).

Torben Rechendorff (KF):

Inden det kommer til at svæve i luften, at den hele misere skyldes, at Det Konservative Folkeparti har økonomiske problemer eller husleje-problemer, skal jeg sige til hr. Holger K. Nielsen, at det forholder sig altså sådan, at Det Konservative Folkeparti – og det kan jo efterprøves – både i 1993 og i 1994 afleverede overordentlig smukke regnskaber, så det har såmænd ikke noget med det at gøre. Det er alt for megen ære at tillægge os.

Kan det interessere hr. Holger K. Nielsen – og det kan det åbenbart – skal jeg sige, at vi ganske rigtigt er på jagt efter at finde et billigere sted at bo. Det er fuldstændig rigtigt.

Så er der det med det høje beløb. Tja, hvad er højt, og hvad er ikke højt? Jeg forstår, at det giver særlig anledning til atgpågivenhed, når Socialdemokratiet og Det Konservative Folkeparti nærmer sig hinanden på et enkelt punkt, og det må hr. Holger K. Nielsen så leve med i denne sag. Jeg kan trøste ham med, at der kommer andre.

Beløbet, som vi nu er nået til, ligger jo langt under, hvad det ligger på i de lande, vi sammenligner os med. Vi synes, det er et fornuftigt beløb at arbejde ud fra sammenholdt med den selvfinansiering og det medlemsbidrag, som jeg nævnedes i min ordførertale.

Kim Behnke (FP):

Jeg tror, det var hr. Rechendorff, der brugte formuleringen omkring indførelsen af partistøtten i 1986, at det var et næsten enigt Folketing, der vedtog det dengang.

Fremskridtspartiet var modstandere i 1986. Vi stemte imod indførelsen af partistøtten, fordi vi mener – dengang såvel som nu – at det er en forkert måde at honorere eller opretholde politiske partier på. Vi mener, at de politiske partier skal udspringe af vælgerbefolkningen og ikke være finansieret over finansloven.

Indtil 1986 og i de forholdsvis få år, Fremskridtspartiet på daværende tidspunkt havde eksisteret, havde vi såmænd selv afholdt udgifterne til alle vores aktiviteter. Vi havde formået at blive landets næststørste politiske parti uden nogen former for offentlige tilskud.

Siden da har vi ikke været det næststørste parti, men det er ikke derfor, vi konkluderer, at man skal lade være med at yde offentlige tilskud. Konklusionen er for os, at i det øjeblik de politiske partier kommer på finansloven, opstår

der et afhængighedsforhold. Så bliver det sådan, at det vigtigste bidrag i budgetterne er bidraget fra staten. Det gælder alle partier, og derfor tilrettelægger man sine aktiviteter ud fra de midler, man har til rådighed.

Hvis man ingen penge har, kan man udelukkende bygge sine aktiviteter på det engagement, som medlemmer og tillidsfolk har, og det er et meget væsentligt bidrag til de politiske partier. I det øjeblik der er masser af penge i kassen, opstår spekulationerne. Så skal der ydes rejserefusion, og så skal folk have betaling for at deltage i forskellige aktiviteter, for der er jo penge nok til det.

Hvis der ingen penge er, udøver folk gladeligt den frivillige politiske indsats, som efter vores mening bør bære de politiske partier. Det er nemlig vigtigt, at der i de politiske partier er en stor medlemsskare. Den medlemsskare er ikke kun til for at hænge valgplakater op eller på anden vis at sørge for at distribuere partiets synspunkter. Nej, de medlemmer er også gro-bunden. Det er væksthuset, hvor de politiske partier henter inspirationen, hvor vi som folkevalgte har kontakten til vores bagland og får mulighed for at indhente inspiration og oplysninger om, hvad der foregår i det samfund, vi er sat til at administrere.

Derfor må konklusionen for os i dag præcis som i 1986 være den, at vi er modstandere, især når man nu har tænkt sig at forhøje støtten så meget, som tilfældet er. Lige frem at gå fra 5 kr. pr. stemme på landsplan til 19,50 kr. mener vi er en overordentlig stor stigning, som vi slet ikke kan forstå skal være nødvendig.

Hvad så? Vil Fremskridtspartiet så benytte sig af sin mulighed for at afstå og lade være med at ansøge om disse midler? Nej, det vil vi ikke, for lige så vel som vi siden 1986 har bedt om at få vores andel af midlerne udbetalt, så vil vi fortsætte med det. Det vil vi, fordi vores vælgere, de mennesker, der har stemt på Fremskridtspartiet, har krav på, at vi også udøver den politiske indsats, som de har bedt os om. Det kan vi selvfølgelig ikke gøre i en ulige konkurrence, hvor kollegerne i Folketinget, kommunalbestyrelser og amtsråd sidder med store mængder skatteydermidler i baglommen til deres arbejde. Vi ville så udelukkende være nødsaget til at benytte os af de frivillige bidrag fra medlemmerne. Derfor føler vi, at det er en forpligtelse over for vores vælgere at tage imod de penge, for vores vælgere har jo ikke adgang til på deres selvangivelse at fratække 19,50 kr., eller hvor